

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

❧ מִצְוֶרַע - אַחֲרֵי ❧

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ עִם פְּרוּשׁ מִלּ וְנַחֲמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כַּרְךְ י"ז - חֲלָק ד'

קוֹנְטֵרְס 484

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

- מכתב לד -

בסייעתא דשמיא, לכבוד מפעל הזהר העולמי.

באור ליום ו' טבת השתתפתי בשמחת נשואין בירושלים עיר הקדש, וחלקו שם למזכרת את הספרים "אור הזהר" ו"תקוני זהר" שבהוצאתכם.

ועלה בדעתי שפעתי, כאשר מתקרב היארצייט (יום ההילולא) של זקני צוק"ל, שאחלק לכל הנכדים והנינים כן ירבו בלי עין הרע את הספרים הקדושים האלו.

(ובעצם אין כאן שאלה על המחיר כלל, כי ראיתי שמוכרים את הספרים הנ"ל ב-5 ₪ לספר, והרי זה פחות ממחיר של חפיסת שוקולד או בקבוק קולה ושאר שטיות של עולם הזה, כאשר במחיר הזה אקבל שך נצחי לעולמי עד).

לכן אבקש שמכיון והנני זקוק ל-150 אור הזהר ותקוני זהר, אם תוכלו להודיעני כמה המחיר ואשלמונו בשמחה, והרי עשיתי בזה את הנחת רוח הגדולה ביותר לסבי צוק"ל. עוד עלה בדעתי, שבעת שיתקבצו כלם על ההילולא (ואלה שבחוץ לארץ ישתתפו באותו הזמן, על כל פנים) ?למדו כלם יחד למשך 12 דקות את הזהר הקדוש, (מכיון שהעמוד היומי בזהר הקדוש לוקח 2 דקות ו-10 שניות ללמד כל יום, וילמדו 10 עמודים, יוצא 12 דקות) ויהיה זה הנחת רוח הגדול ביותר לזקני צוק"ל.

בכבוד רב והצלחה רבה בהמשך הפצת הזהר הקדוש:
משה יעקב ויגדוביץ

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

– מכתב לה –

בְּסִיעָתָא דְשְׂמִי'א, בְּאֵר הַחַיִּים, הַמּוֹרְכּוֹ לְבֵית הַמְּקֻדָּשׁ וְהַמְּשֻׁבָּן
 טל: 02-9924486 ת.ד. 8031 בית שמש

ברוך השם. אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל שֵׁשׁ לָנוּ בְּדוֹרְנוּ כְּאַלְהָהּ? הַיְהוּדִים צְדִיקִים כְּמוֹכֶם מְצִי הַרְבִּים אֲשֶׁר מְקַרְבִּים אֶת הַגְּאֻלָּה, וּבִזְכוּתְכֶם יָבֹא מְשִׁיחַ צְדִיקְנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ בְּרַחֲמִים רַבִּים. וּבִפְרָט כְּאֲשֶׁר רָאִינוּ עִתָּהּ בְּכֹל בְּתֵי הַמְּדַרְשִׁים אֶת הָעֲלוֹנִים הַמְּפֹאָרִים עַל הַזְּהָר הַקְּדוֹשׁ וְעַל הַחֲשִׁיבוֹת הַגְּדוֹלָה שֶׁבְּלִמּוּד הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, וְאֶפְלוּ לְפִשׁוּטֵי עִם בְּגִירְסָא, (אֲמַנָּם אֵין לְכַתֵּב עַל הַיְהוּדִי שֶׁהוּא פְּשׁוּט, אַךְ הַכּוֹנֵה עַל אֱלוֹ שִׁנְרָאִים פְּשׁוּטִים אֲבָל בְּאַמַּת גְּדוֹלָה מְעַלְתֶּם וְגַם (נִשְׁגְּבָה לְמַאֲד) וְכַמְבַּאֲר אֲצַלְכֶם מֵאֵת הַצְּדִיקִים הַקְּדוֹשִׁים מְדוֹרוֹת עֲבָרוּ. וְכֵן כָּעַת כְּאֲשֶׁר הַדְּפֵס מְחַדֵּשׁ אֶת תְּקוּנֵי הַזְּהָר הַמְּחַלֵּק לִימֵי הַשְּׁנָה, וּבִשְׁלֹשָׁה דְקוֹת בְּיוֹם יְכוּלִים לְגַמֵּר אֶת כָּל הַתְּקוּנֵי זֶהר בְּשָׁנָה אַחַת, הָרִי זֹז זְכוּת עֲצוּמָה וְגְדוֹלָה וַיְהִי חֵלְקֵנוּ עִמְכֶם. וְאַחַר שְׂרָאִיתִי בְּעֲלוֹנִים שֵׁשׁ לְכֶם כְּמָה מֵאוֹת מְחַלְקֵי הַזְּהָר וְהָעֲלוֹנִים בְּכֹל הָאֶרֶץ, וַיְזוּעַ רוּם מְעַלְתְּכֶם וּמְעַלְתֶּם שֶׁעַל אֱלוֹ הַמְּצִי הַרְבִּים נֶאֱמַר - וְהַמְּשֻׁפְּלִים יִזְהִירוּ כְּזֶהר הַרְקִיעַ וּמְצִדִּיקֵי הַרְבִּים כְּכּוֹכְבִים לְעוֹלָם וָעֶד, הָרִינוּ רוֹצִים גַּם כֵּן בְּעֲזֶרֶת הַשֵּׁם לְהַצְטַרֵּף וּלְחַלֵּק אֶת הַזְּהָר הַקְּדוֹשׁ וְהָעֲלוֹנִים. וְעַל יְדֵי כָּל הַפְּעֻלִים הַגְּדוֹלִים הָאֵלֶּה תִּגִּיעַ כְּבֵר הַגְּאֻלָּה וַיִּבְנֶה בֵּית הַמְּקֻדָּשׁ בְּרַחֲמִים רַבִּים, וּבְיָדָיו שֶׁכְּבֵר עִתָּהּ כְּדָאִי לְהַתְכוּנֵן וְלִדְעַת אֶת הַלְכוֹת בֵּית הַמְּקֻדָּשׁ, וְכִמוֹ שֶׁהַחֲפֵץ חַיִּים הוֹרָה וְכוּ', וְעַל כֵּן נִתֵּן לְרֵאוֹת אֶת תְּעַרוּכַת כְּלֵי בֵּית הַמְּקֻדָּשׁ שֶׁעַל יְדֵינוּ, אֲשֶׁר אָנוּ מְגִיעִים לְתַלְמוּדֵי הַתּוֹרָה וְלִקְבוּצוֹת וְכַדוּמָה בְּכֹל הָאֶרֶץ, לְהֵרָאוֹת אֶת תְּעַרוּכַת כְּלֵי בֵּית הַמְּקֻדָּשׁ בְּפֶאֱר וּבְהִדָּר, וְנִתֵּן לְלַמֵּד מִמֶּנּוּ וְעַל יְדוֹ אֶת צוּרַת הַכְּלִים לְפָרְטֵי פָּרְטִים, צוּרַת הַמְּנוּרָה וְכַלְיָה, וְהַעֲבֹדָה בָּהּ, צוּרַת הַכִּיּוֹר וְכַלְיוֹ וּנְטִילַת הַיָּדִים בּוֹ וְכוּ', צוּרַת הַמְּנוּרָה וְכַלְיָה וְהַעֲבֹדָה בָּהּ, וְעוֹד וְעוֹד כְּאֲשֶׁר יִרְאֶה כָּל הַרְּאוֹה אֶת דְּגַמַּת כְּלֵי הַמְּקֻדָּשׁ שֶׁעַל יְדֵינוּ. הִנְנוּ מְגִיעִים לְתַלְמוּדֵי הַתּוֹרָה וְלִקְבוּצוֹת וְכַדוּמָה בְּכֹל הָאֶרֶץ לְהֵרָאוֹת אֶת דְּגַמֵּי כְּלֵי בֵּית הַמְּקֻדָּשׁ, בְּתוֹסַפֵּת הַסִּבֵּר וּבֵאוּר רַחֲב וּמְקִיף עַל כָּל הַכְּלִים

לְאֶתְפַלֵּלָא בֵּיהּ. אֲלֵא אֵינוֹן מִסְטָרָא דְגִבּוֹרָה
קְאֹתְיִין, דְּכְתִיב מִלְאֲכֵי אֱלֹהִים, וְחָמָא מִסְטָרָא
אַחְרָא מִלְאֲכֵי דְרַחְמֵי, וְאֶתְפַלְלוּ בֵּיהּ רַחְמֵי
וְדִינָא.

בו? אלא הם באו מצד הגבורה,
שכתוב מלאכי אלהים, וראה
מצד אחר מלאכי רחמים, ונכללו
בו רחמים ודין.

בא ראה, בראשונה מלאכי
אלהים, זה אחד. אחר כך - ויקרא
שם המקום ההוא מחנים, שנים.
אחד מצד הדין, ואחד מצד
הרחמים. מלאכים מן הצד הזה,
ומלאכים מן הצד ההוא. ועל זה
כתוב ויפגעו בו. בו דוקא. ויאמר
יעקב פאשר ראם, ראה אותם
היה צריך להיות! מה זה ראם?
אלא ראה אותם כלולים כאחד
מדבקים זה בזה, מחוברים זה
בזה, ולכן כתוב ראם, וככלם באו
ללנות אותו ולהצילו מיד עשו.
כתוב בעשו, (שם כח) ויצא הראשון
אדמוני. ויצא הראשון, אם תאמר
שיעקב היה מטפה ראשונה - לא
כך, שהרי כתוב ויצא הראשון,
ולא כתוב ויצא ראשון. ומשום
שיצחק בא מצד הדין הקשה,
יצא עשו אדמוני אדם. שאם
יעקב היה בכור, אותה טפה
ראשונה איך יצאה כך אדמה.
אבל טפה שניה היה, ומשום כך
לא יצא כך, שהרי אותה טפה
היתה מצד הרחמים מצד זה
ומצד זה.

והטפה של עשו לא היתה כמו
הטפה של יעקב, שזה שלם וזה
לא שלם. ובאותה שעה היה
יצחק מכון בסיום הדין הקשה,
שהוציא בצדו באורות חקוקים
באיבריו, ומשום כך עשו זקמא
שהתכה מההבא.

ועל כך שנינו, שצריך אדם לכוון
באותה שעה ברצון של רבנו,
כדי שיוציא בנים קדושים
לעולם. ואם תאמר שיצחק לא
התפנו - לא כך, אלא התפנו

הא חזי, בקדמיתא, מתנה אלהים, זה חד.
לבתר ויקרא שם המקום ההוא מחנים,
תרי. חד מסטרא דדינא וחד מסטרא דרחמי,
מלאכין מהאי גיסא, ומלאכין מהאי גיסא,
ועל דא כתיב, ויפגעו בו. בו, דייקא. ויאמר
יעקב פאשר ראם, ראה אותם מיבעי ליה,
מאי ראם. אלא חמא לון פלילן פחדא,
מתדבקן דא בדא, מתחברן דא בדא, ועל דא
כתיב ראם, וכלהו אתו לאוזפא ליה ולשיזבא
ליה מידא דעשו.

כתיב ביה בעשו, (בראשית כח) ויצא הראשון
אדמוני. ויצא הראשון, אי תימא,
דיעקב טפה קדמאה הוה, לאו הכי, דהא
כתיב, ויצא הראשון, ולא כתיב, ויצא ראשון.
ובגין דיצחק אתי מסטרא דדינא קשיא, נפק
עשו אדמוני, סומקא. דאי יעקב הוה בוכרא,
ההיא טפה קדמאה היכי נפקא הכי סומקא.
אבל טפה תניינא הוה, ובגין כך לא נפקא
הכי, דהא מסטרא דרחמי הוה והיא טפה,
מהאי גיסא ומהאי גיסא.

ומטפה דעשו לא הוה כטפה דיעקב, דדא שלים
ודא לא שלים. ובההיא שעתא, יצחק
הוה (דף נ"ו ע"ב) מכוון בסיומא דדינא קשיא,
דאפיק בסטרוי, בגליפוי טהירין בשייפוי,
ובגין כך עשו, זוקמא דאתהיתך מדהבא.

ועל דא תנינן, דבעי בר נש לכיונא בההיא
שעתא, ברעותא דמאריה, בגין דיפיק
בנין קדישין לעלמא. ואי תימא, יצחק לא
אתפנוו. לאו הכי, אלא אתפנוו בקדושה, ואתפנוו בסיומא דההוא אתר,

וְאִשְׁתְּכֶם כַּד נִפְקַח הָיָא טַפְּהָ קַדְמָאָה, בְּהָהוּא
 אַתְרַ מַּמַּשׁ, וְעַל דָּא כְּתִיב, כְּלוּ כְּאֲדַרְתִּי שְׁעָר.
 הָא חֲזִי, דְּוֹד בְּשִׁפְרֵוֹ דְּסוּמְקָא נִפְקַח, וְאִתְאַחַד
 בְּקִדּוּשָׁה דְּמֵאֲרִיָּה. וְעַל דָּא כְּתִיב, (שְׁמוּאֵל א'
 טו) וְהוּא אֲדַמּוּנִי עִם יַפְּהָ עֵינַיִם וְטוֹב רְאִי. אֲכַל
 יַעֲקֹב בּוֹכְרָא הָוּה מְנִיָּה דְּעֵשׂוֹ, לָאוּ מְטַפְּהָ,
 אֲלָא דְכוּוְנָה דְרַעוּתָא, בְּאִילְנָא עֲלָאָה רְבֻרְבָּא
 וְתַקִּיפָה, וְעֵשׂוֹ בְּהָהוּא אַתְרַ דְּסִיּוּמָא דְכָלְא,
 וּבְגִין כִּף פְּתִיב, (עוֹבְדִיָּה א') הִנֵּה קָטָן נִתְתִּיף בְּגוֹלָם
 בְּזוּי אֶתְהָ מָאֵד.

רְבִי יְהוּדָה הָוּה מְתַנֵּי הֵכִי. עֵשׂוֹ נִקְרָא רֵאשׁוֹן,
 דְּכְתִיב, (בְּרֵאשִׁית כ"ה) וַיֵּצֵא הָרֵאשׁוֹן אֲדַמּוּנִי
 כְּלוּ. וְקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא אֲקָרִי רֵאשׁוֹן, דְּכְתִיב,
 (יִשְׁעִיָּה מ"ד) אֲנִי רֵאשׁוֹן וְאֲנִי אַחֲרוֹן וְאֵת אַחֲרוֹנִים
 אֲנִי הוּא. וְזַמִּין לְאִתְפָּרְעָא רֵאשׁוֹן מֵרֵאשׁוֹן.
 וְלִמְכַנֵּי רֵאשׁוֹן, דְּכְתִיב, (יִרְמִיָּה י"ז) כִּסָּא כְבוֹד מְרוֹם
 מֵרֵאשׁוֹן. וְלִזְמַנָּא דְאֵתִי כְּתִיב, (יִשְׁעִיָּה מ"א) רֵאשׁוֹן
 לְצִיּוֹן הִנֵּה הֵנָּם וְלִירוּשָׁלַם מְבַשֵּׁר אֶתֶן.

הָאֲנָא, זְמִינָא יְרוּשָׁלַם, לְמַהוּי שׁוּרְהָא לְעִילָא
 וְלֵאֲתַקְרָבָא עַד פְּרִסֵי יְקָרָא דְמִלְכָּא.
 הָדָא הוּא דְכְתִיב, (יִרְמִיָּה ג') בְּעַת הַהִיא יִקְרָאוּ
 לִירוּשָׁלַם כִּסָּא יְיָ. כְּדִין כְּתִיב, (יִשְׁעִיָּה ל') וְהָיָה
 אֹרֶךְ הַלְבָנָה כְּאֹרֶךְ הַחֲמָה וְאֹרֶךְ הַחֲמָה יִהְיֶה
 שְׁבַע־עֶתִים. כְּדִין (זְכַרְיָה י"ד) בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ
 אֶחָד וְשְׁמוֹ אֶחָד. כְּרוּף יְיָ לְעוֹלָם אֲמֵן וְאֲמֵן:
 יְמִלוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אֲמֵן וְאֲמֵן.

פְּרִשְׁת אַחֲרֵי מוֹת

וַיְדַבֵּר יְיָ אֶל מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֶהֱרֹן
 וְגו' (ויקרא טו) וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל מֹשֶׁה. רַבִּי
 יְהוּדָה אָמַר, כִּינּוּן דְּכְתִיב וַיְדַבֵּר יְיָ אֶל מֹשֶׁה,
 אֲמַאי זְמַנָּא אַתְרָא וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל מֹשֶׁה דְּבַר
 אֶל אֶהֱרֹן אַחִיךָ, דִּהָא בְּמִלּוּלָא קַדְמָאָה סָגִי.
 אֲלָא הֵכִי תְנִינּוּ, כְּתִיב, וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר

בְּקִדְשָׁה, וְהִתְכַנֵּן בְּסִיּוּם שֶׁל אוֹתוֹ
 מְקוֹם, וְנִמְצָא כְּשִׁיפָאָה אוֹתָהּ
 טַפְּהָ רֵאשׁוֹנָה בְּאוֹתוֹ מְקוֹם מַמַּשׁ,
 וְלִכְּן כְּתוּב, כְּלוּ כְּאֲדַרְתִּי שְׁעָר.
 בָּא רָאָה, דְּוֹד יֵצֵא בְּלִפְיֵי שֶׁל אָדָם,
 וְנִאֲחֹז בְּקִדְשָׁת רְבוּנוּ, וְעַל זֶה
 כְּתוּב (שְׁמוּאֵל א' טו) וְהוּא אֲדַמּוּנִי
 עִם יַפְּהָ עֵינַיִם וְטוֹב רְאִי. אֲכַל
 יַעֲקֹב הָיָה כְּכוֹר מְעֵשׂוֹ, לֹא
 מְטַפְּהָ, אֲלָא שְׁכַנּוּ אֶת הַרְצוֹן לְעַץ
 הָעֲלִיּוֹן הַגָּדוֹל וְהַתְּקִיף, וְעֵשׂוֹ
 בְּאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁל סִיּוּם הַכֹּל,
 וּמְשׁוּם כִּף כְּתוּב, (עוֹבְדִיָּה א') הִנֵּה
 קָטָן נִתְתִיף בְּגוֹלָם בְּזוּי אֶתְהָ מָאֵד.
 רְבִי יְהוּדָה הָיָה שׁוֹנֵה כִּף. עֵשׂוֹ
 נִקְרָא רֵאשׁוֹן, שְׁכַתוּב וַיֵּצֵא
 הָרֵאשׁוֹן אֲדַמּוּנִי כְּלוּ. וְהַקְדוּשׁ
 כְּרוּף הוּא נִקְרָא רֵאשׁוֹן, שְׁכַתוּב
 (יִשְׁעִיָּה מ"ד) אֲנִי רֵאשׁוֹן וְאֲנִי אַחֲרוֹן,
 (ש"ם מ"א) וְאֵת אַחֲרוֹנִים אֲנִי הוּא.
 וְעַתִּיד לְהַפְרַע רֵאשׁוֹן מֵרֵאשׁוֹן,
 וְלִכְבוֹת רֵאשׁוֹן, שְׁכַתוּב (יִרְמִיָּה י"ז)
 כִּסָּא כְבוֹד מְרוֹם מֵרֵאשׁוֹן.
 וְלְעַתִּיד לְבֹא כְּתוּב, (יִשְׁעִיָּה מ"א)
 רֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן הִנֵּה הֵנָּם וְלִירוּשָׁלַם
 מְבַשֵּׁר אֶתֶן.

שְׁנֵינּוּ, עַתִּידָה יְרוּשָׁלַם לְהִיּוֹת
 חוֹמָתָהּ לְמַעְלָה וּלְהַתְקַרֵּב עַד
 כִּסָּא כְבוֹד הַמְּלָךְ. זֶהוּ שְׁכַתוּב
 (יִרְמִיָּה ב') בְּעַת הַהִיא יִקְרָאוּ
 לִירוּשָׁלַם כִּסָּא ה' . אַז כְּתוּב, (יִשְׁעִיָּה
 ל') וְהָיָה אֹרֶךְ הַלְבָנָה כְּאֹרֶךְ הַחֲמָה
 וְאֹרֶךְ הַחֲמָה יִהְיֶה שְׁבַע־עֶתִים. אַז,
 (זְכַרְיָה י"ד) בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד
 וְשְׁמוֹ אֶחָד. כְּרוּף ה' לְעוֹלָם אֲמֵן
 וְאֲמֵן. יְמִלוּךְ ה' לְעוֹלָם אֲמֵן וְאֲמֵן.

פְּרִשְׁת אַחֲרֵי מוֹת

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת
 שְׁנֵי בְנֵי אֶהֱרֹן וְגו' . וַיֹּאמֶר ה' אֶל
 מֹשֶׁה. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, כִּינּוּן
 שְׁכַתוּב וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה, לְמַה
 פַּעַם אַחֲרַת וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה
 דְּבַר אֶל אֶהֱרֹן אַחִיךָ, שְׁהָרִי
 בְּדַבְּרוֹ הָרֵאשׁוֹן מְסַפִּיק? אֲלָא כִּף

שנינו, כתוב ויקרא אל משה וידבר ה' אליו. וכתוב (שמות כד) ואל משה אמר עלה אל ה'. והרי בארו את הדבר, כאן דרגה אחת, ואחר כך דרגה אחרת. אף כאן, וידבר ה' אל משה - דרגה אחת. ואחר כך, ויאמר ה' אל משה דבר אל אהרן אחיך - דרגה אחרת. והכל עולה במשקל אחד, ומשמש אחד הכל התחבר.

אחרי מות שני בני אהרן. רבי יצחק פתח, (תהלים ב) עבדו את ה' ביראה וגילו ברעדה. וכתוב (שם) עבדו את ה' בשמחה באו לפניו ברננה. הפסוקים הללו קשים זה על זה. אלא כך שנינו, עבדו את ה' ביראה - שכל עבודה שרוצה בן אדם לעבד לפני רבונו, בראשונה צריך יראה, לפחד ממנו. ומשום הפחד של אדונו ימצא אחר כך שיעשה בשמחה את מצוות התורה, ועל בן כתוב, (דברים י) מה ה' אלהיך שאל מעמך פי אם ליראה.

וגילו ברעדה - שאסור לאדם לשמח יותר בעולם הזה. וזה בדברי העולם. אבל בדברי תורה ובמצוות התורה צריך לשמח. אחר כך ימצא אדם שיעשה בשמחה את מצוות התורה, שכתוב עבדו את ה' בשמחה.

רבי אבא אמר, עבדו את ה' ביראה - סוד הדבר הוא. עבדו את ה' ביראה, איזו יראה כאן? אלא כמו שבארנו, שכתוב (משלי א) יראת ה' ראשית דעת, וכתוב (תהלים קיא) ראשית חכמה יראת ה'. יראת ה' - כך נקרא הקדוש ברוך הוא. רבי אלעזר אמר, עבדו את ה' ביראה - מי שרוצה לעשות עבודת אדונו, מאיזה מקום מתחיל, ובאיזה מקום יבין את העבודה ליחד את שם רבונו? חזר ואמר, ביראה. ביראה היא הראשית, ממטה למעלה. (בא ראה, בני אהרן הרי בארנו, והרי נתבאר

הדבר).

י' אליו. וכתוב, (שמות כד) ואל משה אמר עלה אל י'. והא אוקמוה מלה, דהכא דרגא חד. ולבתר, דרגא אחרא. אוף הכא, וידבר י' אל משה דרגא חד. ולבתר ויאמר י' אל משה דבר אל אהרן אחיך, דרגא אחרא. וכלא, בחד מתקלא סלקא, ומן שרשא חד פלא אתחבר.

אחרי מות שני בני אהרן. רבי יצחק פתח, (תהלים ב) עבדו את י' ביראה וגילו ברעדה. וכתוב, (תהלים ק) עבדו את י' בשמחה באו לפניו ברננה. הגי קראי קשיין אהדדי, אלא הכי תאנא, עבדו את י' ביראה. דכל פולחנא דבעי בר נש למפלח קמי מאריה, בקדמיא בעי יראה, לדחלא מניה, ובגין דחלא דמאריה, ישתפח לבתר דייעביד בחדוותא פקודי אורייתא. ועל דא כתיב, (דברים י) מה י' אלהיך שואל מעמך פי אם ליראה.

וגילו ברעדה. דאסיר ליה לבר נש למחדי יתיר בעלמא דין. האי במלי דעלמא, אבל במלי דאורייתא ובפקודי דאורייתא, בעי למחדי. לבתר, ישתפח בר נש דייעביד בחדוותא פקודי אורייתא. דכתיב, עבדו את י' בשמחה.

רבי אבא אמר, עבדו את י' ביראה. (ד) נעו וראו להוראבהאביר אתמהוהאכהאולפמה

דאוקימנא, דכתיב, (משלי א) יראת י' ראשית דעת, וכתוב, (תהלים קיא) ראשית חכמה יראת י'. יראת י', קדשא בריך הוא הכי אקרי. רבי אלעזר אמר, עבדו את י' ביראה, מאן דבעי למעבד פולחנא דמאריה, מאן אתר שארי, ובאן אתר יכוין פולחנא ליחדא שמא דמאריה. הדר ואמר ביראה, ביראה הוא שירותא, מתתא לעילא. (הא חזי בני אהרן הא אוקימנא והא אתמר מלה).

בא ראה, מה כתוב כאן אחר
מות, ואחר כך - דבר אל אהרן
אחיך וגו' בזאת יבא אהרן? אלא
מכאן הראשית להזוהר את
הפניהם, כל מי שצריכים להזוהר
בזאת הזו, וזוהי יראת ה'.

דבר אחר אחר מות שני בני
אהרן - רבי יוסי אמר, אחר מות
נדב ואביהוא היה צריך להיית!
מה הטעם שני בני אהרן, והרי
ידוע שהיו בניו? אלא כך שנה,
שעד כאן לא עמדו ברשותם,
אלא ברשות אביהם, ומשום כך
- בקרבתם לפני ה' וימתו, שהם
דחקו את השערה בחיי אביהם,
והכל היה בשביל אותו חטא
שעשו, שכתוב (במדבר א) בהקריכם
אש זרה. ששנינו, במקום אחד
כתוב בהקריכם אש זרה,
ובמקום אחד כתוב בקרבתם
לפני ה'. וזה וגם זה היה, ומשום
כך כתוב בני אהרן, וכתוב
בקרבתם.

אמר רבי חייא, יום אחד הייתי
הולך בדרך ללכת אל רבי שמעון
ללמד ממנו פרשת הפסח. פגשתי
בהר אחד, וראיתי בקיעים
וחורים בסלע אחד ושני אנשים
בו. עד שהייתי הולך, שמעתי
קול האנשים הללו שהיו
אומרים, (תהלים מח) שיר מזמור
לכני קרח גדול ה' ומהלל מאד
וגו'. מהו שיר מזמור? אלא כך
שנו משמו של רבי שמעון, שיר
שהוא כפול, שיר שהוא משבח
משאר השירים, ועל שהוא
משבח משאר השירים, פעמים
נאמר בו שירה, וכן (שם צב) מזמור
שיר ליום השבת. כמו כן שיר
השירים אשר לשלמה, שירה
למעלה משירה.

שיר מזמור, שירה של הקדוש
ברוך הוא שמזמרים בני קרח (על)
אותם שיושבים על פתח הגיהנום.

הא חזי, מה כתיב הכא אחרי מות, ולבתר
דבר אל אהרן אחיך וגו' בזאת יבא אהרן,
אלא מכאן, שירותא לאזהרא לכהני, כל מאן,
דבעיין לאזהרא בהאי זאת, ודא היא יראת
ה'.

דבר אחר. אחרי מות שני בני אהרן. רבי יוסי
אמר, אחרי מות נדב ואביהוא, מיבעי
ליה, מאי טעמא שני בני אהרן, והא ידע
דבנוי הוו. אלא הכי תאנא, דעד כאן לאו
ברשותיהו קיימי, אלא ברשותא דאבוהון,
ובגין כך, בקרבתם לפני יי' וימתו, דאינון
דחקו שעמא בחיי דאבוהון, וכלא הוה, בגין
ההוא חובא דעבדו, דכתיב (במדבר ג) בהקריכם
אש זרה. דתניא, באתר חד, פתיב בהקריכם
אש זרה, ובאתר חד פתיב, בקרבתם לפני יי'.
והאי והאי הוה, ובגין כך פתיב הכא בני אהרן,
וכתיב בקרבתם.

(תאנא) אמר רבי חייא, יומא חד הוינא אזיל
בארקא, למיתה גביה דרבי שמעון,
למילף מניה פרשתא דפסחא. ערעית בחד
טורא, וחמינא בקיעין גומין בחד טינרא,
ותרין גוברין בה. עד דהוינא אזיל, שמענא
קלא דאינון גוברין, והוו אמרין, (תהלים מח) שיר
מזמור לכני קרח גדול יי' ומהלל מאד וגו'.
מאי שיר מזמור. אלא הכי תאנא משמיה דרבי
שמעון, שיר דאיהו כפול, שיר דאיהו משבח
משאר שירין, ועל דאיהו משבח משאר
שירין, תרין זמנין אתמר ביה שירתא, וכן
(תהלים צב) מזמור שיר ליום השבת. כהאי גוונא,
(שיר השירים א) שיר השירים אשר לשלמה, שירתא
לעילא מן שירתא.

שיר מזמור, שירתא דקודשא בריך הוא, דקא
מזמרי בני קרח (על) אינון דיתבי, על

ומי הם? אחיהם שהם שיושבים בשערי הגיהנם. ועל פן השירה הזאת נאמרת ביום שני. קרבתי אליהם ואמרתי להם: מה עסקיכם במקום הזה? אמרו: סוחרים אנו, וישני זמים בשבוע אנו בדלים מהישוב ועוסקים בתורה, כי לא עוזבים אותנו בני אדם כל יום ויום. אמרתי: אשרי חלקכם.

עוד פתחו ואמרו, בכל זמן שצדיקים מסתלקים מן העולם, הדין מסתלק מן העולם, ומיתת הצדיקים מכפרת על חטאי הדור. ולכן פרשת בני אהרן קוראים אותה ביום הכפורים שתהיה כפרה על חטאי ישראל. אמר הקדוש ברוך הוא: התעסקו במיתת הצדיקים הללו, ויחשב לכם כאלו אתם מקריבים קרבנות ביום הזה לכפר עליכם. ששנינו, כל זמן שישראל יהיו בגלות ולא יקריבו קרבנות ביום הזה, ואת אותם שני שעירים לא יכולים להקריב, יהיה להם זכרון של שני בני אהרן, ויתכפר עליהם.

שכך למדתי, שכתוב (במדבר א) ואלה שמות בני אהרן הכהנים וגו'. וכתוב, הפכר נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר. ואלעזר ואיתמר היה צריך להיות! מה זה אלעזר ואיתמר? אלא שקול היה אביהוא פשני אחיו, ונדב כמו כלם.

ויש ששונים (את זה הפך), הפכר נדב - זה לבדו, ואביהוא - לבדו, וכל אחד נחשב בעיניו כשניהם, כמו אלעזר ואיתמר. אבל נדב ואביהוא לבדם שקולים היו כנגד שבעים סנהדרין, שהיו משמשים לפני משה. ומשום כך מיתתם מכפרת על ישראל. ועל זה כתוב, (ויקרא י) ואחיהם כל בית ישראל אותו שפל השבח והכבוד שלו (מה

פתחא דגיהנם. ומאן אינון, אהוהון דאינון דיתבי בתרעי דגיהנם. ועל דא, שירתא דא ביום שני אתמר. קריבנא גבייהו, אמינא להו, מאי עסקיכו באתר דא. אמרו מזבני אנו, ותרי יומי בשבתא, בדילנא מישובא ונעסק באורייתא. בגין דלא שבקין לן בני נשא, כל יומא ויומא. אמינא זכאה חולקיכו.

הו פתחו ואמרו. בכל זמנא דצדיקנא מסתלקי מעלמא, דינא אסתלק מעלמא, ומיתתהון דצדיקנא מכפרת על חובי דרא. ועל דא פרשתא דבני אהרן, ביומא דכפורי קרינן לה, למהוי כפרה לחוביהון דישראל. אמר קדשא ברין הוא, אתעסקו במיתתהון דצדיקנא אלין, ויתחשב לכו כאלו אתון מקריבין קרבנין בהאי יומא לכפרא עליכו. דתנינו, כל זמנא דישראל יהון בגלותא, ולא יקרבון קרבנין בהאי יומא, ואינון תרין שעירין לא יכלין לקרבא, יהא להו דקרנא, דתרי בני אהרן, ויתכפר עלייהו.

דהכי אוליפנא, דכתיב, (במדבר א) ואלה שמות בני אהרן הכהנים וגו'. וכתוב, הפכר נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר. ואלעזר ואיתמר מיבעי ליה, מהו אלעזר ואיתמר. אלא שקול הוה אביהוא כתרי אחוי. ונדב ככלהו.

ואית דמתני (לה אפכא) הפכר נדב, דא בלחודוי, ואביהוא בלחודוי, וכל חד אתחשיב בעיניה, פתרוייהו, כאלעזר ואיתמר. אבל נדב ואביהוא בלחודייהו, שקולין הו ל קבל שבעין סנהדרין, דהו משמשין קמי משה. ובגין כך, מיתתהון מכפרא על ישראל. ועל דא פתיב, (ויקרא י) ואחיהם כל בית ישראל יכחו את השרפה. ואמר רבי שמעון, הפכר נדב, יכחו את השרפה. ואמר רבי שמעון, הפכר נדב - כלומר,

שמו). נָדַב וְאָבִיהוּא, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה, שְׁשָׁנֵי אֵלֶּה לֹא נִמְצְאוּ כְמוֹתָם בְּיִשְׂרָאֵל.

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֶהֱרֹן. רַבִּי חִזְקִיָּה פִתַּח וְאָמַר, (ישעיה כט) לָכֵן פֶּה אָמַר ה' אֶל בַּיִת יַעֲקֹב אֲשֶׁר פָּדָה אֶת אַבְרָהָם וְגו'. פְּסוּקֵי זֶה הוּא קִשְׁיָה. לָכֵן פֶּה אָמַר ה' אֲשֶׁר פָּדָה אֶת אַבְרָהָם הִנֵּה צָרִיף לְהִיטִי! מַה זֶה פֶּה אָמַר ה' אֶל בַּיִת יַעֲקֹב אֲשֶׁר פָּדָה אֶת אַבְרָהָם?

אֲרָא הָרִי פְּרוּשָׁה וְהָרִי נִתְבָּאֵר, שְׁיַעֲקֹב פָּדָה אֶת אַבְרָהָם וְדָאֵי. שְׁבֹאוֹתָהּ הַשְּׁעָה שְׁנַפֵּל בְּתוֹף אֲשֶׁר הַכְּשָׁדִים, דְּנֻו דִּינֻו (ס"ו) וְאָמַרְוּ לַפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: בְּשִׁבְלִי מַה זֶה יִנְצֵל? וְכֹתֵי אֲבוֹת אֵין לֹו אֲמַר לְהִם: שְׁיִנְצֵל בְּשִׁבְלִי בְּנֵי, שְׁפָר שְׁנִינָה הֵבֵן מִזְבֵּחַ אֶת הָאֵבֶן. אָמַרְוּ: הָרִי יִשְׁמַעְאֵל שְׁיִצְא מִמֶּנּוּ. אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: הָרִי יִצְחָק שְׁיִוִּשִׁיט צִנְאָרוֹ עַל גְּבֵי הַמְּזֻבָּח. אָמַרְוּ: הָרִי עֲשׂו שְׁיִצְא מִמֶּנּוּ. אָמַר: הָרִי יַעֲקֹב שֶׁהוּא כְּפֹא שְׁלָם וְכָל בְּנָיו שְׁלָמִים לַפְּנֵי. אָמַרְוּ: הָרִי וְדָאֵי בְּזֻכְרוֹתוֹ שֶׁל זֶה יִנְצֵל אַבְרָהָם. זֶהוּ שְׁכַתוּב, אֲשֶׁר פָּדָה אֶת אַבְרָהָם.

רָא עַתָּה יְבוּשׁ יַעֲקֹב וְלֹא עַתָּה פְּנִי יַחֲרוּרֵי כִי בְּרֵאוֹתוֹ יִלְדִי מַעֲשֵׂה יְדֵי בְּקַרְבּוֹ יִקְדִישׁוּ שְׁמִי. מֵאֵן אֵינּוֹן יִלְדִי מַעֲשֵׂה וְגו'. אֵלִין אֵינּוֹן, חֲנֻנְיָה מִיִּשְׂאֵל וְעֲזָרְיָה נִשְׁאֵל מִיִּשְׂאֵל וְעֲזָרְיָה. דְּאֵפִילוֹ גְּרַמִּייהוּ לְגוֹ נִשְׁאֵל מִיִּשְׂאֵל וְעֲזָרְיָה. לְקַדְשָׁא שְׁמִיָּה לֹא עַתָּה יְבוּשׁ יַעֲקֹב מְאִי בְּעֵי הַכָּא יַעֲקֹב, וְהָא כְּתִיב, (דניאל א) וְיִהְיֶה בְּהֵם מִבְּנֵי יְהוּדָה דְּנִיֵּאל חֲנֻנְיָה מִיִּשְׂאֵל וְעֲזָרְיָה. בְּנֵי יְהוּדָה אֶקְרוּן, וּבְגִין כְּף לֹא עַתָּה יְבוּשׁ יְהוּדָה מִיִּשְׂאֵל וְעֲזָרְיָה. מֵאֵן לֹא עַתָּה יְבוּשׁ יְהוּדָה הִנֵּה צָרִיף לְהִיטִי, מַה זֶה לֹא עַתָּה יְבוּשׁ יַעֲקֹב?

אֲרָא כְּף שְׁנִינָה, בְּשַׁעֲהָ הָדוּ שְׁנַכְפְּתוּ לַפֵּל בְּאֲשׁ, כָּל אֶחָד

כְּלוּמַר, הֵהוּא, דְּכָל שְׁבַחָא וְיִקְרָא דְלִיָּה (מח שְׁמִיָּה). נָדַב וְאָבִיהוּא, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה, דְּהִנֵּי תְרִי, לֹא אֲשַׁתְּכַחוּ כּוֹתִייהוּ בְּיִשְׂרָאֵל.

וַיְדַבֵּר יי' אֶל מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֶהֱרֹן. רַבִּי (דף נ"ד ע"א) חִזְקִיָּה פִתַּח וְאָמַר, (ישעיה כט) לָכֵן פֶּה אָמַר יי' אֶל בַּיִת יַעֲקֹב אֲשֶׁר פָּדָה אֶת אַבְרָהָם וְגו'. הָאֵי קָרָא קִשְׁיָא, לָכֵן פֶּה אָמַר יי' אֲשֶׁר פָּדָה אֶת אַבְרָהָם מִיַּבְעֵי לִיָּה. מְאִי, פֶּה אָמַר יי' אֶל בַּיִת יַעֲקֹב אֲשֶׁר פָּדָה אֶת אַבְרָהָם.

אֲרָא הָא אוּקְמוּהָ וְהָא אֲתַמַּר, דְּיַעֲקֹב פָּדָה אֶת אַבְרָהָם וְדָאֵי. דְּבַהֵיָּהּ שְׁעַתָּא דְּנַפֵּל בְּגוֹ נִשְׂאֵל דְּכְשָׁדָאֵי, דְּנֻו דִּינֻו (ס"ו) וְאָמַרְוּ קַמֵּי קְדִישָׁא בְּרוּךְ הוּא, בְּנֵי מְאִי יִשְׁתַּוִּיב הָאֵי, וְכֹתֵי אֶתְּוּ לִית לִיָּה. אָמַר לִיָּה, יִשְׁתַּוִּיב בְּנֵי בְנֵי, דְּהִבֵּי תִנְיָא, קְרָא מִכֵּי אֵבֶן). אָמַרְוּ, הָא יִשְׁמַעְאֵל דְּנַפִּיק מִנִּיָּה. אָמַר קְדִישָׁא בְּרוּךְ הוּא, הָא יִצְחָק, דְּיִוִּשִׁיט קְדִלִּיָּה עַל גְּבֵי מְדַבְּחָא. אָמַרְוּ, הָא עֲשׂו דְּנַפִּיק מִנִּיָּה. אָמַר, הָא יַעֲקֹב, דְּאִיָּהוּ כּוּרְסִיָּא שְׁלִימְתָא, וְכָל בְּנוֹהֵי שְׁלִימִין קְמֵאֵי. אָמַרְוּ, הָא וְדָאֵי בְּזֻכְרוֹתָא דָּא יִשְׁתַּוִּיב אַבְרָהָם הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, אֲשֶׁר פָּדָה אֶת אַבְרָהָם.

רָא עַתָּה יְבוּשׁ יַעֲקֹב וְלֹא עַתָּה פְּנִי יַחֲרוּרֵי כִי בְּרֵאוֹתוֹ יִלְדִי מַעֲשֵׂה יְדֵי בְּקַרְבּוֹ יִקְדִישׁוּ שְׁמִי. מֵאֵן אֵינּוֹן יִלְדִי מַעֲשֵׂה וְגו'. אֵלִין אֵינּוֹן, חֲנֻנְיָה מִיִּשְׂאֵל וְעֲזָרְיָה. דְּאֵפִילוֹ גְּרַמִּייהוּ לְגוֹ נִשְׁאֵל מִיִּשְׂאֵל וְעֲזָרְיָה. לְקַדְשָׁא שְׁמִיָּה לֹא עַתָּה יְבוּשׁ יַעֲקֹב מְאִי בְּעֵי הַכָּא יַעֲקֹב, וְהָא כְּתִיב, (דניאל א) וְיִהְיֶה בְּהֵם מִבְּנֵי יְהוּדָה דְּנִיֵּאל חֲנֻנְיָה מִיִּשְׂאֵל וְעֲזָרְיָה. בְּנֵי יְהוּדָה אֶקְרוּן, וּבְגִין כְּף לֹא עַתָּה יְבוּשׁ יְהוּדָה מִיִּשְׂאֵל וְעֲזָרְיָה. מֵאֵן לֹא עַתָּה יְבוּשׁ יְהוּדָה הִנֵּה צָרִיף לְהִיטִי, מַה זֶה לֹא עַתָּה יְבוּשׁ יַעֲקֹב.

אֲרָא הָכִי תִנְיָן. בְּהָאֵי שְׁעַתָּא דְּאִיכְפִּיתוּ, לְמַנְפֵּל בְּנוֹרָא, כָּל חַד אָרִים קְלִיָּה

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלִּיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהָ אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

